

La vida dels polítics

"Tampoc no es pot dir que, als nostres polítics, els faci gaire gràcia haver de dimitir, amb honroses excepcions: el cas del conseller Roma és una d'elles. Encara que sempre ens quedarà el dubte que, més que dimitir, els fan presentar la dimissió (però hi ha també qui es nega a presentar-la). Hi ha també molts polítics honestos, com és el cas del senyor Duran i Lleida, que és un home de fortes conviccions religioses, que no està disposat a transigir sobre l'avortament. "

Arran del darrer escàndol polític, el de les gravacions del CESID, hem pogut saber que, un cop més, el president del govern no estava al corrent de res ("Me he enterado por los periodicos", va dir el senyor González) i, en canvi, el vice-president del govern, el senyor Serra, aquest sí que ho sabia tot, en tant que és ell qui controla el CESID. Es a dir, que si el senyor Serra feia que el CESID gravés les converses telefòniques dels ministres del govern, del mateix cap d'estat o de qualsevol altre espanyol —converses que han estat escoltades i gravades "al azar", com diu ingènuament el ministre de Defensa—, un cop gravades aquestes converses, el senyor Serra no les feia arribar al cap del govern ni tampoc li comentava la identitat de les persones escoltades ni el contingut de les converses. El senyor González no sabia res de res, se n'ha assabentat pels diaris.

La tàctica que utilitza el senyor González és prou coneguda: aguantar, aguantar tot el temps que pugui. Hi haurà, és clar, les "*deputaciones políticas y penales pertinentes*", però el senyor González continuarà de cap del govern. Això indigna molta gent, molta gent de bona fe que un bon dia van creure en aquest senyor González i en el canvi que prometia i que avui se senten traïts i ofesos. Però molta d'aquesta gent pensa que si cau el senyor González, puja el senyor Aznar, i les coses probablement continuaran igual. És a dir, que el primer que farà el senyor Aznar serà pactar amb el CESID, amb el general Manglano de torn, i continuar escoltant i gravant les converses dels espanyols.

En el fons, estic convençut que hi ha molts espanyols a qui tant se'ls en dona que els escoltin i els gravin les converses telefòniques. Amb quina finalitat? Per fer-los xantatge? Quin xantatge em poden fer, a mi? A mi, el que em preocuparia seria que m'escoltessin una conversa en la qual puc deixar anar alguna cosa sobre el govern o sobre un sergent de la guàrdia civil i que aquesta opinió meva em pogués dur directament a la garjola, que és el que passava en la dictadura del general Franco, on no hi havia llibertat i els diaris que avui dia es publiquen eren del tot impensables.

A vegades penso que tots aquests escàndols (Roldán, Mariano Rubio, el GAL, Filesa...) rellisquen sobre la pell, la dura pell de la gent d'aquest país; que solament afecten la classe política i la gent que viu al seu voltant. És, probablement, un pensament injust. Per què un ciutadà d'aquest país no ha de tenir la ma-

teixa sensibilitat, la mateixa consciència política que un ciutadà anglès o francès? És clar que la nostra classe política no sempre ha sabut donar exemple. Per a la meua generació, corrupció i franquisme eren sinònims —la corrupció no es veia, però hi era—; però, després de la mort del general, no sembla que les coses hagin variat gaire: els polítics continuen robant; la diferència és que ara poden acabar a la presó.

Tampoc no es pot dir que, als nostres polítics, els faci gaire gràcia haver de dimitir, amb honroses excepcions: el cas del conseller Roma és una d'elles. Encara que sempre ens quedarà el dubte que, més que dimitir, els fan presentar la dimissió (però hi ha també qui es nega a presentar-la). Hi ha també molts polítics honestos, com és el cas del senyor Duran i Lleida, que és un home de fortes conviccions religioses, que no està disposat a transigir sobre l'avortament. El senyor Duran i Lleida sap que l'aprovació d'aquesta llei, com abans la del divorci, no significa necessàriament que totes les dones hagin d'avortar ni que tots els matrimonis s'hagin de desfer, però és igual; el que m'encanta del senyor Duran i Lleida és que demostra que és fidel a les seves conviccions.

Però, dat i beneït, l'honestedat del senyor Duran i Lleida potser no té res a veure amb una virtut política. Per què? Tot fa pensar que el senyor Duran i Lleida va al Parlament com qui va a missa. Per ell, la vida política es confon amb la vida privada. Igual que en el cas del president Pujol. Com volen que el president Pujol tingui una amant? L'única amant que té el president Pujol és Catalunya. Pel president Pujol la política és un assumpte privat. I així anem. **Joan de Sagarra**